Privirea ochilor luminați de avantajul unei vederi înaintate

On August 17, 2021

Ochii care știu să vadă realitatea în "dualitate", sunt mărturia unei schimbări de identitate între un model de referință al actului de creație și fenomenul de oglindire într-o privire plină de viață ca și a ta.

Ochii mei nu obosesc nicidecum atunci când citesc din opera lui Wilhelm Hauff, cu atât mai mult cu cât privirea mea se mută de la un simbol la altul, cu aceeași discreție cu care însuși scriitorul a trăit în poveștile sale prin intermediul personajelor și a evenimentelor din mintea sa. Iar ochii, atinși de imaginea unei lumi de vis, se îndreaptă în chip mașinal spre surprinderea unei deplinătăți a făpturii îndumnezeite pe care o văd și în care cred doar cei înzestrați cu darul nativ de a asculta gândurile și emoțiile unei ființe imaginare.

Mai mult decât atât. Ochii mei, cu vedere directă în mintea și sufletul personajelor lui Hauff, solicită atenția unei lumi în transformare din *"Povestea vasului nălucă"* sau *"Inima rece"* , cu un conținut ridicat deasupra disputelor deșarte, a intereselor meschine și a pasiunilor trecătoare, pe care o descoperă ca o paletă de nuanțe distincte, satisfăcând nevoia omenească de a accede transcendentul, supraviețuind între Chin și Amin.

Aș fi vrut să fiu măcar o prezență ascunsă în poveștile lui Hauff, așa cum erau "Omulețul de sticlă" sau "Omul cu mantia roșie", pentru ca spiritul meu să reziste oricăror metamorfoze și să ajungă cât mai departe cu tot ce alcătuiește esența unui nou început de drum în aventura vieții. Aș fi vrut să fiu înzestrat cu înțelepciunea lui Musfata și cu norocul Califului Barză, să pot zbura pe întinsul lumii numai cu o pereche de conduri de mătase, dar mai mult ca orice aș fi vrut să trăiesc acea înlănțuire de întâmplări minunate pe care Cerul le hărăzește numai făpturilor de basm.

Nu degeaba mi-am proiectat gândurile în această realitate, a lui Wilhelm Hauff, nu degeaba privirea ochilor mei surprinde doar o parte din realitatea unui artist al șaradelor, deoarece atenția mi se împarte între două lumi de vis, scoase de sub presiunea concretului, amintindu-mi de o viață anterioară, dedicată celei de a șaptea arte: frumusețea de a fi una cu toate lucrurile, adică „dubla" izbutită de transpunerea mea într-o stare modificată de conștiință.

Leadership: Ești pregătit să atribui viziunii tale un șablon de vizualizare a experienței de a fi altcineva, într-un mod care permite modificarea percepției despre lume după aplicarea șablonului?

Aflați că am început să manifest un oarecare interes față de opera lui Hauff, tocmai pentru că un spirit care se recunoaște identic în altul rămâne credincios temelor care definesc Universul: erudiția, visul, metamorfoza, simetriile abstracte, răsfrângerile în oglinzi, partea și întregul, finitul și infinitul, moartea și nemurirea. Toate acestea conduc la necesitatea imperioasă a postulării eternei reîntoarceri. Este sunetul unui ecou îndepărtat descoperit printre reperele de performanță artistică din destinul individual al regizorilor.

Pe Wilhelm Hauff îl preocupa devenirea primordială, obsedantă, a omului obișnuit într-un spațiu oarecare – dar identic cu puterea spiritului, cu decizia mereu reînnoită de a forța un personaj să-și croiască o altă soartă. Se vede că Hauff era înzestrat cu puterea de a converti un eveniment tragic într-unul vesel, sau un mesaj poetic într-o formă lingvistică propriu-zisă care implică, în același timp, o atitudine a vorbitorului și o referință obiectivă.

Mai cred că verdele era culoarea preferată a lui Wilhelm Hauff, cu care a izbit cel mai mult în personajele sale, fiindcă verdele simbolizează viața, creșterea, renașterea și eternul, reprezentând totodată culoarea vegetației ce ne înconjoară pretutindeni.

Bineînțeles, există destui cititori care sunt îndreptățiți să nu acorde credibilitate basmelor sale, mai ales că în fiecare basm se regăsește ceva din esența propriei sale ființe, o ființă mereu atrasă de propriile adâncuri, și mai puțin de înălțimile unei creații de unde se zărește ceva mai mult decât se așteaptă careva. Nu locul în care ne aflăm contează, ci locul în care privirea ochilor noștri își orientează atenția: spre răsăritul unei stele, sau spre forma unei frunze în șuieratul ușor al unei rafale de vânt. Abia de aici începe arta creației...

Leadership: Înțelesul pe care îl dai unei creații este important pentru credința ta într-un timp transcendent, al unei dăinuiri perpetue dominate de simbolul alterității?

Oricine este îndreptățit să-l judece și să-i conteste creația lui Wilhelm Hauff. Dar cuvintele exprimate de sufletul său în "Portretul Împăratului" vor rămâne veșnic o constelație de experimentări literar-artistice, o podoabă de har pe care Dumnezeu a făgăduit că o va da tuturor celor ce îi cer cu prisosință să deprindă tainele Marii Ştiințe (intrarea într-o lume metafizică, superioară, dincolo de spațiu și de timp, dincolo de viață și de moarte).

"Oricine este îndreptățit s-o facă și eu nu pot decât să-l deplâng pe acest om, nu să trec cu vederea un fapt: calea sa pe acest pământ n-a urmat drumul trasat. Dar lumea își va duce aminte de el și cu alte sentimente. Mai marii pământului nu par a fi învățat multe de la el, poate mai degrabă cei mici. El și-a croit drumul la fel de înălțător ca Alexandru, l-a urmat pe Cezar, lumea i-a mulțumit ca lui Hannibal, pe stânca aceea a trăit ca Seneca, iar ultimele sale zile au fost demne de un Socrate."

Şi dacă ați citi de o mie și una de ori aceste cuvinte, tot nu v-ați da seama de acea firavă urmă a pașilor de întoarcere la Dumnezeu, înscrisă în infinitul spațiu al Universului, pe care unii o descoperă doar căutând foarte bine din priviri. Nu uitați faptul că înțelesul pe care îl dați unei creații este important pentru credința într-un tel măreț sau pentru credința într-un timp transcendent, al unei dăinuiri perpetue dominate de enigmaticul cuvânt "Mutabor" (simbolul alterității și al visului).

Viziunea pe care o ai asupra leadershipului este aceeași cu vederea ochilor îndreptată spre un dublu al tău.

Asta nu înseamnă neapărat să trăiești ceva similar cu experiențele vieții altcuiva, ci să percepi corect realitatea altcuiva pe care numai povestind-o din punctul tău de vedere ai șansa să devii una cu ea. Nu degeaba spun acest lucru, fiindcă am trăit, pentru câteva clipe, în realitatea determinată de adevărul altcuiva, nu mai puțin reală decât a mea.

Privirea ochilor luminați de avantajul unei vederi înaintate aparține artiștilor care pot să redea strălucirea și expresivitatea trăsăturilor de personalitate a personajelor lor printr-o dublă reflexie: o reflexie a lumii interioare și o reflexie a realității care transcende ceea ce e trecător.

Source: https://neculaifantanaru.com/privirea-ochilor-luminati-de-avantajul-unei-vederi-inaintate.ht